

Flygtningenævnets baggrundsmateriale

Bilagsnr.:	100
Land:	Algeriet
Kilde:	Det svenske Regeringskansliet, Utrikesdepartementet
Titel:	Mänskliga rättigheter i Algeriet 2007
Udgivet:	27. marts 2008
Optaget på baggrundsmaterialet:	15. april 2008

Utrikesdepartementet

Mänskliga rättigheter i Algeriet 2007

ALLMÄNT

1. Sammanfattning av läget för de mänskliga rättigheterna

Under 2007 har terrorhandlingarna i landet ändrat karaktär, fler civila offer har skördats och även huvudstaden har drabbats. Terroristorganisationen GSPC (Groupe salafiste pour la prédication et le combat) deklarerade hösten 2006 att man bildat ett nätverk under namnet al-Qaida i islamiska Maghreb. Det nya nätverket har framförallt utmärkt sig genom att börja använda självmordsbombare, liksom för attentat riktade mot den högsta politiska ledningen och utländska intressen.

Fallen med de många människor som försvann under inbördesstriderna på nittiotalet drivs av flera anhängargrupper. Arbetet har försvårats under året genom att organisationerna hindrats att anordna offentliga möten med hänvisning till undantagstillståndet som varit i kraft sedan 1992. En omfattande reform av rättsväsendet har inletts och förhållandena i landets fängelser uppmärksammas. Den amnesti åt bland annat f.d. terrorister, som lämnades genom presidentens andra initiativ till fred och försoning från 2006, har i praktiken förlängts till att gälla "tills vidare". Algeriska och internationella människorättsorganisationer är starkt kritiska till amnestin och anför att de brott som begåtts borde provas rättsligt.

Algerisk press har betydande frihet och stor spridning. Den spelar en viktig roll för att övervaka rättssäkerheten. Journalister och chefredaktörer har under de senaste åren utsatts för anklagelser, trakasserier och i vissa fall även dömts för bl. a. ärekränkning. Den relativa mångfald som råder inom den oberoende pressen har ingen motsvarighet i övriga medier. Enligt organisationen Reportrar utan gränser har Algeriet förbättrat sin position från 129 till 123:e plats av totalt 169 länder, vid bedömning av hur pressfriheten tillämpas.

Under 2007 genomfördes nationella, regionala och lokala val. Valkampanjer och valmöten kunde genomföras utan problem men deltagandet var lågt, särskilt vid de nationella valen. Trots vissa interna anklagelser om fusk anses valet ha gått någorlunda rätt till. Enligt Transparency Internationals index

förekommer korruption i betydande utsträckning bland politiker och offentliga tjänstemän i Algeriet.

Arbetslösheten är hög, särskilt bland ungdomar. Tillgång och standard inom hälsovården varierar starkt mellan olika landsdelar. En reform av utbildningsväsendet har påbörjats men det är oklart vilka resultat som uppnåtts. Bristen på bostäder är stor, framför allt i de större städerna. Möjligheten att förverkliga det ambitiösa investeringsprogrammet, CSC, (Programme complémentaire de soutien à la croissance économique) på 60 miljarder USD är beroende av den budgetära disciplin som landet måste ålägga sig. Enligt FN:s definition av fattigdomsnivå hamnar Algeriet på plats 46 av 102.

Våld mot kvinnor och sexuella övergrepp utanför hemmet uppmärksammas allt mer. Enligt FN:s kommitté för mänskliga rättigheter diskrimineras kvinnor särskilt vad gäller äktenskapet, skilsmässa och deltagande i det offentliga livet. Algerisk lagstiftning anses väl utvecklad avseende barns rättigheter men barnens situation försvåras till följd av terrorism och fattigdom. Homosexualitet och bisexualitet är förbjudet i algerisk lag och kan bestraffas med fängelse och böter. FN:s flyktingkommissariat, UNHCR, kritiserar Algeriet för att man inte gör en tydlig åtskillnad mellan olagliga immigranter och flyktingar/asylsökande.

Dialogen mellan frivilligorganisationer, som är inriktade på mänskliga rättigheter, och statliga myndigheter anses vara ojämn och situationen komplicerad. Inställningen till besök från internationella organisationer för mänskliga rättigheter har de senaste åren varit relativt avvisande. Internationella rödakorskommittén (ICRC) har dock en representation i landet.

2. Ratifikationsläget beträffande de mest centrala konventionerna om mänskliga rättigheter samt rapportering till FN:s konventionskommittéer

Algeriet har anslutit sig till de flesta av FN:s centrala konventioner för mänskliga rättigheter. Sedan början av 1990-talet presenteras periodiska rapporter till de olika kommittéerna om hur konventionerna efterlevs. Algeriet var under 2007 medlem i FN:s råd för mänskliga rättigheter.

- Konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter, *International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR)*, samt dess tilläggsprotokoll om enskild klagorätt. Det andra tilläggsprotokollet, som syftar till att avskaffa dödsstraffet, är inte undertecknat eller ratificerat. Algeriet har rapporterat tre gånger, den senaste 2006. Rapporten är ännu inte genomgången.
- Konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter, *International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights (ICESCR)*. Algeriet har rapporterat två gånger, den senaste 2000, med genomgång 2001.

- Konventionen mot tortyr, *Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CAT)*. Det fakultativa protokollet om förebyggande av tortyr har inte undertecknats eller ratificerats. Landet har erkänt enskild klagorätt enligt art. 22. Algeriet har inte undertecknat eller ratificerat protokollet om enskild klagorätt. Landet har rapporterat tre gånger, senaste gången 2006. Denna rapport är ännu inte genomgången.
- Konventionen om barnets rättigheter, *Convention on the Rights of the Child (CRC)*. Algeriet har ratificerat det första fakultativa protokollet om barn i väpnade konflikter. Landet har också undertecknat och ratificerat det andra protokollet gällande handel med barn. Algeriet har rapporterat två gånger, den senaste 2003, med genomgång 2005. Kommande två rapporter ska lämnas 2010.
- Konventionen om avskaffandet av alla former av rasdiskriminering, *Convention on the Elimination of all forms of Racial Discrimination (CERD)*. Algeriet har rapporterat regelbundet, den senaste gången med genomgång 2000.
- Konventionen om avskaffandet av alla former av diskriminering mot kvinnor, *Convention on the Elimination of all forms of Discrimination Against Women (CEDAW)*. Det fakultativa protokollet om enskild klagorätt har inte undertecknats eller ratificerats. Algeriet har rapporterat två gånger, senast 2003, med genomgång 2005.
- Konventionen om gästarbetare och deras familjer, *Convention on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of their Families (CMV)*. Den första rapporten håller på att utarbetas.
- Konventionen om personer med funktionshinder, *Convention on the Rights of Persons with Disabilities (CPD)*. Undertecknad men inte ratificerad. Tillhörande fakultativt protokoll också undertecknat men ej ratificerat.
- Konventionen om skydd av personer gentemot påtvingade försvinnanden, *Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance (CED)*. Undertecknad men inte ratificerad.
- Flyktingkonventionen, *Convention related to the Status of Refugees*, och det tillhörande protokollet från 1967.
- Konventionen om statslösa personer, *Convention relating to the Status of Stateless Persons*.

Följande regionala konventioner för mänskliga rättigheter har ratificerats eller undertecknats av Algeriet.

- Den afrikanska stadgan om mänskliga rättigheter och folkens rättigheter

- Ett fakultativt protokoll till ovanstående stadga som gäller etableringen av en afrikansk domstol för mänskliga rättigheter och folkens rättigheter.
- Den afrikanska stadgan om barns rättigheter och välmående.
- Konventionen om regleringen av specifika aspekter av flyktingproblem i Afrika.
- Ett fakultativt protokoll till den afrikanska stadgan om mänskliga rättigheter och folkens rättigheter som gäller kvinnors rättigheter i Afrika. Detta är undertecknat men inte ratificerat.
- Den arabiska stadgan om mänskliga rättigheter.

Romstadgan för internationella brottmålsdomstolen undertecknades år 2000 men har inte ratificerats.

De reservationer man gjort motiveras främst med konventionens/protokollets oförenlighet med element i nationell lagstiftning med religiös bakgrund. Algeriet rapporterar till FN:s konventionskommittéer för de aktuella konventionerna, dock i en del fall med fleråriga förseningar.

År 2005 erbjöd den algeriska regeringen FN:s rapportörer för yttrandefrihet respektive våld mot kvinnor att besöka landet, vilket den senare gjorde i januari 2007. Rapportören för yttrandefrihet har ännu inte besökt landet. Det finns uppgifter om att den algeriska regeringen samarbetar med FN:s arbetsgrupp för påtvingande och ofrivilliga försvinnanden. Samtidigt förekommer motstridiga uppgifter om att regeringen fortsätter att avslå förfrågningar om visum för arbetsgruppen, liksom för de särskilda rapportörerna för utomrättsliga avrättningar respektive tortyr. I slutet av år 2002 besökte FN:s specialrapportör för religions- och trosfrihet Algeriet och gavs goda möjligheter att fullfölja sitt uppdrag i landet.

MEDBORGERLIGA OCH POLITISKA RÄTTIGHETER

3. Respekt för rätten till liv, kroppslig integritet och förbud mot tortyr

Terroristvåldet har, i förhållande till de oroliga åren på 1990-talet minskat under senare år och av tidigare terroristorganisationer återstår GSPC (Groupe Salafiste de la prédication et le combat) som sedan oktober 2006 bildat ett nätverk med namnet Al-Qaida i Islamiska Maghreb. Antalet offer för terrorhandlingar är svåra att få fram. En preliminär uppgift är drygt 500 dödsoffer för 2007. Enligt utrikesministeriet har cirka 800 terrorister dödats, lagt ner vapnen eller anhållits sedan september 2005. Dagens terrorrelaterade våldsdåd är geografiskt koncentrerade till regionen Kabylien, öster om Alger bland annat ett attentat riktat mot presidenten den 6 september 2007. Huvudstaden Alger har drabbats vid två tillfällen under året, den 11 april i

samband med attentat mot regeringskansliet och en polisstation, samt den 11 december vid attentat mot författningsdomstolen och några FN-organ. Terroristernas metoder har ändrats och bruket av självmordsbombare en ny företeelse..

. Siffran på försvunna i samband med 1990-talets många våldsdåd varierar kraftigt. Chefen för den nationella rådgivande kommissionen till skydd och stöd för mänskliga rättigheter, (CNCPPDH), Farouk Ksentini, har uppgivit cirka 17.200 personer försvunnit, varav 10.000 skulle ha fallit offer för terroristerna och övriga för säkerhetsstyrkor. En allmän uppfattning är att dessa personer förmodligen är döda. Flera anhörigorganisationer arbetar intensivt både nationellt och internationellt för att få fram uppgifter kring de försvunna. Enligt dessa organisationer vägrar regeringen att undersöka många av fallen för att inte riskera att avslöjanden görs om militärens medverkan. Som ett led i den nationella freds- och försoningsprocessen (avsnitt 7) har familjer till försvunna personer erbjudits ekonomisk kompensation från regeringen. Enligt uppgifter från internationella och nationella organisationer förekommer det fortfarande fall där personer försvinner och där militären tros ligga bakom.

Fängelserna (totalt 127 i landet) uppges ha en kraftig överbeläggning. Förhållandena i fängelserna är i allmänhet dåliga. Kvaliteten på läkarvård är ojämn och mycket av infrastrukturen är föråldrad. Rapporter förekommer om myterier, hungerstrejker och våld, även med dödlig utgång. På senare år har bland annat representanter från Internationella rödakorskommittén (ICRC) bjudits in för att besöka vanliga icke-militära fängelser. Enligt oberoende observatörer för mänskliga rättigheter lär förhållandena i fängelserna generellt ha förbättrats på senare år. En reform pågår som syftar till att förbättra villkoren inom straffanstalterna och förutsättningarna för de dömdas återanpassning. Inom ramen för denna reform ska 36.000 nya platser skapas i syfte att råda bot på överbeläggningen .

Internationella Rödakorskommittén, ICRC, besöker regelbundet algeriska fängelser, polisstationer och gendarmeriets arrestlokaler. Långa häktningstider och förekomsten av våld på polisstationer rapporteras från olika håll. Information om lagens förbud mot våld och tortyr sprids till personal i arrestlokaler och oberoende läkarundersökningar möjliggörs. ICRC har däremot inte fått tillåtelse att besöka militärfängelser, som sannolikt används för högriskfångar såsom fundamentalistiska upprorsledare. Enskilda organisationer och försvarsadvokater hävdar att misshandel och tortyr förekommer från polisens sida. Dessa uppgifter är svåra att verifiera. FN:s särskilda rapportör har, i en rapport från 2003, konstaterat att man fortsätter att ta emot anmälningar om förekomsten av tortyr och annat övervåld och att de algeriska myndigheterna uppmärksammas på sin skyldighet att undersöka sådana anklagelser. I den senaste rapporten från FN:s kommitté för mänskliga

rättigheter uppmanas Algeriet att förbjuda alla bekännelser som framtvingats under tortyr. Under 2007 inkom flera rapporter till Amnesty International om bruk av tortyr i fängelser och arrestlokaler. De rapporterade fallen gäller ofta överträdelser i samband med terrorismbekämpning. Det finns inga rapporter om tortyr vid vanlig kriminalitet.

4. Dödsstraff

Dödsstraff är tillåtet enligt algerisk lagstiftning och kan utdömas, vilket också sker, som påföljd för brott som mord och terrordåd. Det moratorium för avrättningar som utfärdades 1994 gäller ännu. Algeriet röstade för resolutionen i FN:s generalförsamling (november 2007) om ett moratorium för användandet av dödsstraff.

5. Rätten till frihet och personlig säkerhet

Godtyckliga frihetsberövanden är förbjudna enligt konstitutionen men obekräftade uppgifter finns om att sådana förekommer. Det finns inga uppgifter om antalet politiska fångar. Efter den amnesti som beviljades i mars 2006 som en del av ”planen för fred och försoning” återstår endast sådana fångar som begått brott med politiska förtecken som bombattentat, mord och våldtäkt.

Lagstiftningen ger möjlighet till anhållande i upp till tolv dagar och undantagstillståndet, som varit i kraft sedan 1992, gör det möjligt att hålla terroristanklagade upp till 36 månader. Oberoende organisationer kritiserar vad man betraktar som ett missbruk av dessa regler som är avsedda att användas restriktivt. Även de nationella människorättsorganisationerna CNCPDH och LADH (Ligue Algérienne des Droits de l'Homme) hävdar att reglerna ibland tillämpas godtyckligt. Liksom ifråga om tortyr sker de flesta oegentligheter från ordningsmaktens sida i samband anti-terror-verksamhet.

Som ett led i att förbättrasituationen när det gäller tortyr och arresteringar tilldelades alla militära- och polisiära tjänstemän i januari 2005 ett dokument med beskrivning av uppförandekoder och straff för överträdelser. I mars 2006 tillkännagav det algeriska gendarmeriet att 4.200 gendarmer hade sagts upp mellan åren 2000 och 2005 till följd av bristande disciplin och maktmissbruk.

Några hinder för resor utomlands finns i allmänhet inte (vissa restriktioner gäller för personer som inte gjort värnplikten och som inte begärt att bli frikallade).

6. Rättssäkerhet och rättsstatsprincipen

Ingripanden mot terrorister sker i enlighet med lagen om undantagstillstånd från 1992. Det motsatta gäller för dem som tillhör de fortfarande aktiva terroristorganisationerna. Före detta medlemskap i det upplösta islamistiska partiet FIS (Front Islamique du Salut) är inte skäl till åtal. Den Afrikanska unionens konvention om terrorism som Algeriet har ratificerat anger att terroristbekämpning ska ske i enlighet med respekten för de mänskliga rättigheterna.

Konstitutionen garanterar ett självständigt rättsväsende men i praktiken anses det förekomma betydande brister. Det gäller särskilt tillsättning, befordran och oavsättlighet av domare. En omfattande rättsreform har inletts som sträcker sig över flera år. Den avser bland annat att komma tillrätta med korruption inom rättsväsendet, omarbete straff- och civilrättslagstiftningen, genomföra domstols- och fängelsereformer samt se över utbildningen inom rättsväsendet. En rad domare, åklagare och fängelsechefer har bytts ut. EU ger stöd till reformen av rättsväsendet. Militära domstolar förekommer och de har en särskild roll i terroristmål.

En ombudsman (Médiateur de la République) inrättades 1995 för att tillvarata medborgarnas intressen gentemot myndigheterna.

7. Strafffrihet

Genom fredsuppgörelsen med islamisterna och lagen om civil enighet från 1999 samt ”planen för fred och försoning” från 2006, har en särskild möjlighet till amnesti kommit att omfatta såväl väpnade terroristgrupper som säkerhetsstyrkor, militär och gendarmeri. En förutsättning för att terrorister ska kunna åtnjuta strafffrihet är att de avslutar sina väpnade aktiviteter samt att de överlämnar sig själva och sina vapen till myndigheterna. Vidare medger lagen strafffrihet under förutsättning att grova brott, exempelvis mord och våldtäkt, inte begåtts. Amnestin var avsedd att gälla under en begränsad period men i praktiken har den förlängts till att gälla ”tills vidare”. Oberoende organisationer har protesterat mot lagen och kritiserar den för att bereda strafffrihet åt såväl terrorister som myndighetspersoner. Också organisationer som Amnesty International, Human Rights Watch, International Center for Transitional Justice och Internationella federationen för människorättsorganisationer var starkt kritiska till amnestin och anförde att de brott som begåtts borde bli föremål för rättsliga prövningar.

8. Yttrande-, tryck-, mötes-, förenings- och religionsfrihet m.m.

Yttrandefriheten är garanterad i konstitutionen. Lagen anger dock att yttrandefriheten måste respektera individuell värdighet, utrikespolitiken och det nationella försvaret. Detta ger myndigheterna betydande utrymme att begränsa yttrandefriheten och att agera rättsligt mot vad man anser vara hot mot landet eller den allmänna ordningen.

Pressen spelar en viktig roll i den algeriska debatten. Ett 30-tal tidningar (varav merparten privatägda) med en samlad upplaga på omkring 1 500 000 exemplar har en läsekrets som uppskattas till över tre miljoner, vilket innebär en förhållandevis hög andel tidningsläsare. Internationella media finns representerade i landet. Det har ibland visat sig svårt för vissa journalister, exempelvis företrädare för fransk press och från arabiska medier, att få ackreditering. Sedan 2004 är den Qatarbaserade tv-kanalen al-Jazeera förbjuden att verka i Algeriet sedan kanalen visat inslag med intervjuer med algeriska islamister. Det finns strikta regler för journalister som arbetar för utländska media.

År 2001 infördes en lag enligt vilken förtal av presidenten och andra offentliga företrädare kan medföra straff på upp till sex månaders fängelse eller höga böter. Många tidningar är beroende av de statsägda tryckerierna, något som har utnyttjats för att komma åt de mest oppositionella tidningarna.

I maj 2007 anhöll algeriska myndigheter två australiensiska journalister som gjorde en dokumentärfilm i västsahariska flyktingläger i västra Algeriet. Journalisterna var enligt egen utsägo i färd med att uppdaga förekomsten av slaveri i flyktinglägren. Uppgifterna om slaveri har sedan dess tonats ned av UNHCR i Algeriet. Journalisterna släpptes efter några timmar då FN-representanter ingrep.

Journalister utan gränser (RSF) meddelar i sin rapport, om situationen för journalister och medier i olika länder för kalenderåret 2007, att läget har förbättrats i Algeriet men att situationen fortfarande kan betraktas som svår. I samma rapport sägs också att trakasserier av journalister fortsätter att vara ett problem i Algeriet.

Flera journalister kallas till polisförhör eller anhålls under kortare tid för smärre förseelser utan direkt koppling till den publicistiska verksamheten. Aktionerna mot journalister, uppfattas av pressföreträdare som reprimander för kritiska artiklar och som försök att skrämja till tystnad och självcensur. Åtgärderna har fått till följd att de självständiga dagstidningarna sedan en tid tillbaka håller en betydligt lägre profil i sin kritik av myndigheter och politiker än tidigare.

Den relativa mångfald som råder inom den oberoende pressen har ingen motsvarighet i övriga medier. Radio, TV och en del tidningar är statsstödda.

Under året har representanter för oppositionella partier uppgett att man överlag nekats tillgång till den statliga radion och televisionen. I samband med kampanjen inför parlamentsvalet i maj uppges dock de deltagande partierna ha fått lika mycket sändningstid.

Myndigheterna har på sistone tillåtit radiosändningar och även vissa TV-inslag på berberspråket tamazight.

Användningen av parabolantennor är mycket utbredd vilket ger allmänheten goda möjligheter att följa fransk TV och sändningar på arabiska från andra länder i Nordafrika och Mellanöstern.

När det gäller användningen av internet ligger Algeriet rent statistiskt inte så långt framme. Med en befolkning där 75 procent är under 30 år är tillväxten inom denna sektor emellertid påtagligt stark, liksom inom mobiltelefonin. Myndigheterna har inte infört begränsningar av användningen av internet.

Undantagstillståndet begränsar i praktiken föreningsfriheten och för att registrera en förening eller ett politiskt parti fordras myndigheternas tillstånd. Vissa enskilda organisationer, föreningar och politiska partier har hindrats från att bli registrerade. Myndigheterna har i sådana fall ofta hänvisat till "säkerhetsskäl". Organisationerna har i en del fall kunnat vara aktiva även om de utsatts för byråkratiska hinder.

För offentliga möten och demonstrationer krävs tillstånd. . Efter omfattande demonstrationer i Kabylien år 2001 råder ett förbud mot demonstrationer i huvudstaden. Regeringen har tillåtit protester och demonstrationer på andra håll under senare tid. Det har förekommit att ordningsmakten har hindrat eller avbrutit offentliga möten som organiserats av motståndare till freds- och försoningsprocessen. I februari i år ställdes en tvådagarskonferens med internationellt deltagande, arrangerad av en anhängarorganisation för försvunna, SOS Disparus, in av polisen samma dag som den skulle äga rum med hänvisning till undantagstillståndet.

Några hinder för politiska möten under valrörelserna inför parlamentsvalet 2002 och 2007 samt presidentvalet 2004 har inte noterats.

Islam är enligt konstitutionen statsreligion och den dominerande läran. Konstitutionen ger landets medborgare rätten att välja vilken religion de vill utöva. Regeringens tolkning av islams religiösa lag, sharia, innebär emellertid att konvertering från islam till andra religioner inte är tillåten. Samtidigt förbjuder konstitutionen diskriminering på religiösa grunder. I praktiken hindras inte kristna och judiska samfund att utöva sin tro och de får myndigheternas skydd. Den statligt ägda radiostationen upplåter sändningstid för protestantiska och katolska utsändningar. Myndigheterna, via ministerierna

för religiösa frågor respektive utbildning, utövar kontroll över den obligatoriska religionsundervisningen liksom verksamheten i moskéerna. Möjligheterna att använda moskéer som mötesplatser utöver bönestunderna begränsas och imamer hindras att sprida budskap som uppfattas som "samhällsstörande".

9. De politiska rättigheterna och de politiska institutionerna

Sedan 1989 har Algeriet ett flerpartisystem som ger landet en politisk pluralism. Parlamentet består av två kammare, nationalförsamlingen med 389 platser och senaten med 144 platser. Val till nationalförsamlingen sker vart femte år senast i september 2007. Lokal- och regionalval ägde senast rum i november 2007. Valdeltagandet var mycket lågt vid parlamentsvalen (35,7 procent) medan det var knappt 10 procentenheter högre vid lokal- och regionalvalen.

I Algeriet finns cirka 30 politiska partier varav 23 representeras i parlamentet. Regeringen, som utses av presidenten, består av en allians mellan FLN (Front de Liberation Nationale) 136 mandat, RND (Rassemblement National Democratique) 62 mandat och MSP (Mouvement de la Societé pour la Paix) 51 mandat. Valet 2007 markerade en tydlig tillbakagång för det ledande partiet FLN. Vissa anklagelser om fusk i valprocessen har förekommit men i det stora hela anses valen ha gått rätt till.

Nya partier måste registreras och godkännas av inrikesministeriet. Front Islamique du Salut, FIS, är förbjudet sedan 1992. Några partier har hindrats att registrera sig när de inte ansetts uppfylla lagens krav.

I april 2004 genomfördes presidentval och den sittande presidenten, Abdelaziz Bouteflika, vann en jordskredsseger med nära 85 procent av rösterna. Valdeltagande var 60 procent. Presidenten som har mycket stora maktbefogenheter är också försvarsminister. I Algeriets konstitution fastslås att armén är statens beskyddare, med uppgiften att garantera den nationella enigheten. Militärens inflytande på de politiska processerna har varit dominerande ända sedan självständigheten år 1962, men har på senare år minskat avsevärt. Inför presidentvalet 2004 liksom inför 2002 och 2007 års parlamentsval hade de militära representanterna officiellt deklarerat sin neutralitet.

Korruptionen är ett problem i Algeriet. År 2006 antogs en lag i parlamentet genom vilken ett nationellt antikorrupsionsprogram inrättades för att komma tillrätta med korruptionen. Enligt Transparency Internationals (TI) korruptionsindex återfinns Algeriet på plats 99 av 179 undersökta länder. I december 2007 arresterades TI:s representant i Algeriet i samband med en antikorrupsionskonferens. Konferensen upplöstes med motiveringen att den saknade tillstånd.

EKONOMISKA, SOCIALA OCH KULTURELLA RÄTTIGHETER

10. Rätten till arbete och relaterade frågor

Algeriet har ratificerat Internationella arbetsorganisationens (ILO:s) centrala konventioner om medbestämmande och avskaffande av barnarbete, tvångsarbete och diskriminering på arbetet.

Den algeriska arbetsrättslagstiftningen är väl utvecklad. Lön, arbetstid och andra arbetsrelaterade frågor bestäms genom kollektivavtal eller efter individuell förhandling. Den normala arbetsveckan är 40 timmar. Tvångsarbete är olagligt liksom barnarbete, och minimiåldern för anställning/arbete är 16 år. Minimilönen år 2006 var 12.000 dinarer (1 180 svenska kronor) per månad.

Anställda har rätt att bilda fackföreningar och att strejka. För att bilda ett nytt fackförbund krävs tillstånd från arbetsministeriet. Uppgifter finns om nya fackföreningar som hindrats att få tillstånd att organisera sig. Två tredjedelar av alla arbetstagare är anslutna till något fackförbund. UGTA (Algeriets Allmänna Arbetarunion) är en paraplyorganisation för merparten av dessa. Den har sina rötter i självständighetsrörelsen och har fortfarande en privilegierad ställning. Fackförbund får inte ta emot finansiering från utländska källor eller associeras med politiska partier. De har dock rätt att samarbeta med och ansluta sig till internationella organisationer på arbetsmarknadens område.

Strejker är tillåtna på vissa villkor (till exempel 14 dagars tvingande medling) och förekommer. Alla godkända fackföreningar har förhandlingsrätt och rätt att fritt rekrytera medlemmar.

Arbetslösheten är relativt hög och uppgår enligt officiell statistik till ca 12,3 procent av den arbetsföra befolkningen. Ungdomsarbetslösheten, ett av Algeriets största problem, är ännu högre, enligt vissa bedömare över 50 procent.

11. Rätten till bästa uppnåeliga hälsa

Tillgången till hälsovård, som är gratis för alla medborgare, varierar mellan olika landsdelar. Således fanns i huvudstaden Alger en läkare per 395 invånare medan det till exempel i en mindre stad som Djelfa (200 kilometer söder om Alger) fanns en läkare per 2 589 invånare (2001) och på landsbygden ännu färre. Det nationella genomsnittet låg på ca en läkare per 1000 invånare år 2006. Det är också stor skillnad mellan tillgången till någorlunda tillfredsställande hälsovård i Alger och de större städerna och den låga

kompetensen och primitiva utrustningen vid landsbygdens kliniker. 4,1 procent av BNP går till hälsovård (offentlig och privat).

Den förväntade livslängden är 76,2 år. Spädbarnsdödligheten har sjunkit från 143 per 1000 födselar 1970 till 24,7 per 1000 år 2007. Antalet kvinnor som dör i barnsäng har minskat betydligt på senare år och uppgår till 88,9 dödsfall för 100 000 levande födda barn.

Terroristvåldet under 1990-talet medförde att den sociala och ekonomiska utvecklingen drabbades mycket allvarligt. Många lämnade landet eller flydde den osäkra tillvaron på landsbygden och de mindre samhällena, med en förvärrad social situation och bostadskris i storstädernas utkanter som följd. Enligt FN:s utvecklingsprogram, UNDP, är antalet hiv-smittade mindre än 0,1 procent i åldersgruppen 15-49 år (2003). Spridningen av hiv, framför allt i de södra gränsregionerna, har ökat på senare tid. Detta gäller också antalet oönskade graviditeter. En statlig informationskampanj om familjeplanering, riktad särskilt till unga, genomförs på kontinuerlig basis i samarbete med FN.

12. Rätten till utbildning

Andelen läskunniga i Algeriet var 69,9 procent år 2005 (beräknat på den andel av befolkningen som var över 15 år). Den har ökat från 52,9 procent år 1990. För män är andelen 79,5 procent, för kvinnor 60,1 procent.

Ungefär 30 procent av löpande statliga utgifter läggs på utbildning och annan yrkesträning. Den grundläggande utbildningen är obligatorisk för barn mellan 6 och 15 år. 96 procent av de elever som börjar skolan når femte klass. Utbildningen är kostnadsfri vad gäller skolavgifter. På de lägre stadierna säljs skolböcker till eleverna till subventionerade priser. Hälften av de inskrivna på högre utbildningsanstalter studerar naturvetenskapliga ämnen. 65 procent av dem som tog studentexamen 2003/04 var kvinnor och ca 60 procent av studenterna på universitetsnivå är kvinnor. Landet har ett tiotal universitet och andra institut för högre utbildning.

Den algeriska utbildningssektorn dras med problem som för stora klasser och dåligt utbildade lärare. En nationell kommission lade i mars 2001 fram en rapport om en omfattande reform av utbildningsväsendet. Reformen har påbörjats, bland annat med stöd av EU men det är fortfarande oklart vilka resultat som uppnåtts.

13. Rätten till en tillfredsställande levnadsstandard

Cirka 25 procent av Algeriets befolkning lever under den av FN definierade nivån för fattigdom. Algeriet hamnar därmed på plats 46 av världens 102

utvecklingsländer. Köpkraften halverades under 1990-talet. Många samhällstjänster (transporter och kommunikationer, elektricitet, vatten) håller en fortsatt låg nivå trots förbättringar de sista åren. Bostadsbristen är stor i de större städerna till följd av en stark urbanisering under de senaste decennierna. Den har förvärrats av inflyttningen till storstäderna av personer som flytt undan terrorn på landsbygden. Regeringen ger hög prioritet åt bostadsbyggande.

År 2005 introducerades ett ambitiöst investeringsprogram (Programme complémentaire de soutien à la croissance économique, CSC) som sträcker sig fram till och med 2009. Programmet är på totalt ca. 60 miljarder USD. De specifika mål som anges för programmet är: 5 procent lägsta årliga tillväxt, 2 miljoner nya arbetstillfällen, 1 miljon nya universitetsplatser, 1 miljon nya bostäder samt 1000 nya företag i landet. Dessa ambitiösa planer grundar sig på landets betydande inkomster från export av olja och gas. Möjligheten att förverkliga investeringsprogrammet är beroende av den budgetära disciplin som landet måste ålägga sig.

OLIKA GRUPPERS ÅTNJUTANDE AV DE MÄNSKLIGA RÄTTIGHETERNA

14. Kvinnors rättigheter

Den algeriska konstitutionen förbjuder könsdiskriminering och föreskriver jämställdhet såväl i civilrättsligt som i straffrättsligt hänseende och det finns inte några formella inskränkningar för kvinnor ifråga om rättskapacitet och tillgång till rättsmedel. Det finns också en nationalkommitté till skydd och stöd för kvinnor. I många avseenden har dock kvinnorna en utsatt situation i praktiken. FN:s kommitté för mänskliga rättigheter förordar i sin senaste rapport att Algeriet bör se över den diskriminering av kvinnor som fortfarande råder på områdena äktenskap, skilsmässa och deltagande i den offentliga sfären.

Våld mot kvinnor i hemmet bedöms vara ett markant problem i Algeriet. Detta faller under allmän strafflag. Våldtäkt inom äktenskapet är inte straffbart. Av sociala skäl är det mycket svårt för kvinnor som utsatts för övergrepp att driva en process, särskilt om förövaren är en familjemedlem. Enligt en rapport från det algeriska justitiedepartementet och uppgifter från olika kvinnorrättsorganisationer, väljer 70 procent av alla kvinnor som utsatts för övergrepp i hemmet att avstå från att anmäla detta till polis. Inomäktenskapliga övergrepp är mer vanligt förekommande på landsbygden och bland lägre utbildade medborgare. Flera frivilligorganisationer är verksamma i Algeriet arbetar med kvinnors rättigheter. Under året har ett flertal konferenser

organiserats av regeringen och kvinnoorganisationer för att diskutera en nationell strategi för att bekämpa våld mot kvinnor. En annan positiv tendens som kan skönjas är den ökade uppmärksamheten för våld mot kvinnor och sexuella övergrepp som sker utanför hemmet och att åtgärder planeras för att komma tillrätta med dessa företeelser..

Kvinnors rättigheter regleras framförallt i familjelagstiftningen. Den tidigare familjelagen infördes 1984 som en eftergift åt islamistiska intressen. I februari 2005 använde president Bouteflika sin konstitutionella rätt att genomföra en reviderad familjelag. Förslaget var mycket omdebatterat och kritiserat av islamister. Lagen är inte så långtgående som en del kvinnoorganisationer önskat, men innebär en del viktiga förbättringar för kvinnors status. Under 2006 kriminaliserades bland annat vissa former av sexuella trakasserier mot kvinnor. Fortfarande följer lagen i viktiga avseenden sharias föreskrifter och kvinnor diskrimineras framför allt när det gäller rätten att arva.

Kvinnan har rätt att söka arbete, rätt att begära skilsmässa och rätt till bostad för sig och sina barn. Både mannens och kvinnans rättigheter i äktenskapet regleras i det kontrakt som utarbetas före giftermålet. Fortfarande gäller att en manlig förmyndare bör godkänna att hon ingår äktenskap och underteckna ”kontraktet” för att säkerställa giltigheten. Förmyndaren kan vara fadern eller annan nära manlig släkting, som kvinnan väljer. Kvinnans rätt att arbeta ska framgå av kontraktet liksom att mannen förbinder sig att inte ta ytterligare hustrur. Polygami, som är ovanligt, förblir annars möjligt men det kräver att en lokal rättsinstans försäkrar att makar behandlas lika i materiellt hänseende samt att övriga hustrur ska ge sitt medgivande. Möjligheten för kvinnan att få skilsmässa kräver en konstaterad anledning, till exempel övergrepp, medan det är betydligt enklare för mannen att förskjuta sin hustru. Normalt är det kvinnan som får vårdnaden om barnen vid en skilsmässa. Hon har rätt till bostad för sig och barnen och mannen är skyldig att betala underhåll. Om kvinnan gifter om sig har mannen rätt att få vårdnaden om barnen även om han ingått ett nytt äktenskap.

Arrangerade äktenskap förekommer, men tvångsäktenskap är inte tillåtet. Det är förbjudet för kvinnor att gifta sig med en person som inte är muslim (motsvarande gäller inte för män). I februari 2005 reviderades medborgarskapslagen så att barnen till en algerisk kvinna, som gifter sig med en utländsk man (som konverterat till islam), automatiskt får algeriskt medborgarskap.

Kvinnlig könsstympning förekommer enligt uppgift inte. Abort är förbjudet och sker därför utanför den vanliga sjukvården med de stora risker det innebär. Undantag från denna lag har gjorts vid graviditeter till följd av våldtäkt. Såväl ogifta som gifta kvinnor sägs på olika sätt kunna skaffa sig preventivmedel.

Enligt en uppgift i media använder 35 procent av fertila kvinnor preventivmedel.

Situationen för ensamstående mödrar i Algeriet är problematisk, då det förekommer att dessa tillsammans med sina barn stöts bort av släkten. I nuläget saknas strukturer för att ta hand om mödrar och barn som drabbas.

Av de 389 parlamentarikerna i nationalförsamlingen som väljs i direkta val är 24 kvinnor och det finns fyra kvinnliga ministrar av 38 i regeringen. Fler än hälften av landets studenter är kvinnor. På arbetsmarknaden återfinns kvinnor främst inom traditionella områden såsom utbildnings- och skolväsendet (kvinnor utgör drygt 60 procent av denna sektor) samt inom hälso- och sjukvårdssektorn (även här utgör kvinnor ca 60 procent av den totala arbetsstyrkan). Också rättsväsendet har en relativt hög andel kvinnor, enligt uppgift 30 till 35 procent.

Ett stort kvarvarande problem i Algeriet är den höga andelen analfabeter bland den kvinnliga delen av befolkningen. Flickor har här tappat mark mycket beroende på att de av ekonomiska skäl måste börja arbeta tidigt för att bidra till familjens försörjning. Även om kvinnors deltagande i förvärvslivet generellt sett fortfarande är lågt vid en internationell jämförelse så har det ökat väsentligt på senare år. Idag beräknas 1,4 miljoner kvinnor förvärvsarbета.

15. Barnets rättigheter

Algeriet har en ung befolkning som till en tredjedel är under 15 år. Utbildningen är fri även på universitetsnivå, och flickor och pojkar behandlas i stort sett jämlikt i utbildningssystemet. Åtskilliga frivilligorganisationer och institutioner finns för att tillvarata barns intressen. Det finns också system för rapportering av övergrepp mot barn i skolor och på sjukhus. Stora insatser har gjorts för att ta hand om barn som på olika sätt utsatts för terrorism, bland annat har en rad traumacentra upprättats. Enligt en undersökning genomförd 2007 av det algeriska hälsoministeriet finns det fortfarande många barn och ungdomar som lider av posttraumatiska stressyndrom, till följd av de massakrer som terrorister utförde på landsbygden under 1990-talet.

Till följd av terrorismen och fattigdomen har situationen för de flesta svaga grupper i samhället försvårats, inte minst för barnen. Detta anses ha lett till en ökad förekomst av barnprostitution, barnarbete, drogproblem, etc. FN:s barnfond (UNICEF) rapporterar att ca 300000 barn i Algeriet arbetar på ett eller annat sätt. De allra flesta är verksamma i bygg- eller jordbrukssektorn. Problemet är svåråtkomligt då mycket av arbetet sker inom familjen eller släkten. Inget barnarbete har rapporterats i industrisektorn. Även en ökning av ungdomsbrottsligheten uppmärksammas.

Då abort är förbjudet enligt lag finns det mödrar som fullföljer oönskade graviditeter och istället lämnar ifrån sig barnet efter födseln. En ny lag om adoption som ger alla barn, även adopterade, rätt till ett familjenamn har antagits. Den nya lagstiftningen har gjort adoption mer socialt acceptabel även om det fortfarande inte kan anses som en vanlig företeelse.

Vad gäller minderårigas deltagande i väpnade konflikter har alarmerande iakttagelser kunnat göras under året. Terrorgrupperingar verksamma i Algeriet har på senare tid börjat rekrytera medlemmar allt längre ner i åldrarna. Uppgifter i algerisk media samt erfarenheter från nyligen genomförda attentat visar dessutom på att pojkar ofta rekryteras i syfte att användas som självmordsbombare eller som mänskliga sköldar vid konfrontationer med militären.

I Algeriet råder allmän värnplikt och inkallelseåldern är 18 år.

Barnaga eller våld mot barn är förbjudet men fortsätter att utgöra ett problem i praktiken. Under 2004 rapporterade frivilligorganisationer om ca 4.500 fall av övergrepp mot barn under 16 år. Mörkertalet på detta område anses vara betydande. Av de rapporterade fallen fick ca 2.300 uppsöka läkarvård.

16. Rättigheter för personer som tillhör nationella, etniska, språkliga och religiösa minoriteter samt urfolk

Många algerier har berbisk bakgrund. Det arabiska inflytandet, språkligt och kulturellt, har dock varit starkt under flera hundra år. Det existerar inget grundläggande motsatsförhållande eller någon segregation mellan dem som betraktar sig som berber och araber. Däremot finns bland dem som värnar om det berbiska arvet en särskild solidaritet, delvis i form av organiserad opposition mot vad man uppfattar som centralmaktens enhets- och arabiseringspolitik. Denna opposition kommer starkast till uttryck i Kabylien, ett område med en tradition av oberoende. Politiska grupper från området bojkottade de nationella parlaments- och presidentvalen 2002 och 2004. Bojkotterna kan ses som en reaktion på ekonomiskt och socialt ointresse från centralmaktens sida som många i regionen anser sig vara utsatta för. Bland de regionala politikernas krav återfinns också bättre status åt det berbiska språket, tamazight, som nyligen uppnådde ställningen som "nationellt språk". Från och med skolarbetet 2006-2007 undervisas elever på mellanstadienivå i tamazight i 17 av landets berberdominerade provinser. Arabiska är dock fortsatt, enligt konstitutionen, Algeriets enda officiella språk. Det franska språket är vida använt i Algeriet.

17. Diskriminering på grund av sexuell läggning eller könsidentitet

Homosexualitet och bisexualitet är förbjudet i algerisk lag, och uppfattas som förargelseväckande och anses "strida mot naturen". Umgänge mellan personer av samma kön kan bestraffas med upp till två års fängelse och böter. Alla involverade parter kan bestraffas och om någon av parterna är minderårig betraktas brottet som grovt och ett treårigt fängelsestraff samt böter kan utdömas. Under senare år har öppen homosexualitet blivit något vanligare.

Till följd av sociala och religiösa påtryckningar betrakts AIDS som en skamfylld sjukdom. Under 2006 lanserade hälsoministeriet en anti-AIDS kampanj, där vikten av att bekämpa diskriminering av HIV/AIDS-sjuka på arbetsplatser poängterades.

18. Flyktingars rättigheter

Algeriet har undertecknat 151-års konvention och dess tillhörande protokoll om flyktingars rättigheter. Man hyser idag omkring 155 000 flyktingar från Västra Sahara. Någon folkräkning har av politiska skäl inte tillåtits i flyktinglägren varför uppgifterna om antalet flyktingar varierar mellan 90 000 och 165 000. FN:s flyktingkommissariat (UNHCR), FN:s livsmedelsprogram (WFP), EU:s humanitära bistånd (ECHO) samt ett flertal oberoende organisationer, däribland algeriska, är aktiva i lägren i väntan på en politisk lösning av Västsahara-frågan. UNHCR har under 2007 förstärkt sin kapacitet och sina resurser i Algeriet.

Algeriet fransäger sig officiellt ansvaret för situationen i de västsahariska flyktinglägren och anser att det ligger på de sahariska myndigheterna. Algeriet har erkänt den av befrielse rörelsen Polisario år 1976 utropade Sahariska, Arabiska Demokratiska republiken (SADR) och har konsekvent hävdade att Västsaharakonflikten är en avkoloniseringsfråga som FN har ansvaret för att lösa.

Den algeriska regeringen samarbetar i regel med oberoende organisationer och FN:s organ. Vissa brister kan dock noteras exempelvis då Algeriet vägrade ta emot den delegation från FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter (OHCHR) som i maj 2006 besökte Västsahara och de sahariska flyktinglägren i Tindouf. OHCHR konstaterade efter detta besök att man inte haft möjlighet få fram tillräcklig information för att kunna dra välgrundade slutsatser om flyktingarnas situation vad gäller de mänskliga rättigheterna. Man drog därför slutsatsen att ytterligare noggranna efterforskningar behövdes. Algeriet uppmanades vidare att vidta åtgärder så att alla som lever i landet får tillgång till skydd i enlighet med de MR-konventioner som Algeriet ratificerat.

Algeriska myndigheter har varit relativt aktiva under senare år för att förbättra levnadsstandarden i lägren. Tillsammans med UNHCR har satsningar genomförts för att höja utbildningsnivån i området. Förbud råder för de

västsahariska flyktingarna att röra sig fritt i Algeriet. På denna punkt samarbetar den algeriska militären med den västsahariska befrielseörelsen Polisario. Flyktingarna saknar egna möjligheter att försörja sig och är helt beroende av internationellt bistånd. Livsmedelssituationen är mycket svår, speciellt för kvinnor och barn. Sverige är en betydande biståndsgivare bilateralt och genom EU, WFP och UNHCR.

UNHCR har under året framfört kritik mot Algeriet för att landet inte gör en tydlig åtskillnad mellan olagliga immigranter och flyktingar/asylsökande. Migranter från Afrika söder om Sahara (sub-Sahara) som grips i Algeriet på väg till Europa ges sällan flyktingstatus utan betraktas i regel som olagliga inkräktare. Enligt uppgifter från US Committee for Refugees and Immigrants förekommer deportering av migranter tillbaka till dessa områden, utan att de berörda har fått möjlighet att söka asyl eller överklaga besluten om avvisning. UNHCR:s möjligheter att bistå sådana migranter med juridisk hjälp är begränsade till huvudstaden.

På grund av sitt geografiska läge med gränser till sex länder, som delvis går genom svåröversvakat ökenområde, har Algeriet kommit att fungera som genomgångsland för flyktingar på väg från södra och västra Afrika till Europa. I stort sett dagligen arresterar algeriska myndigheter människor som försöker ta sig till Europa från den algeriska kusten. Smuggling, av människor från Afrika söder om Sahara har på senare tid blivit en lukrativ och utbredd verksamhet i Algeriet. Enligt officiella uppgifter vistas idag ca 15 000 personer från området söder om Sahara illegalt i Algeriet. Av dessa beräknas 9 000 vara offer för människosmugglare och de tvingas ofta arbeta inom sexindustrin eller i servicesektorn. Algeriet kritiseras för sina bristande insatser för att bekämpa människosmuggling. Detta beror till stor del på att det generellt sett inte görs någon skillnad mellan sådana offer och olagliga immigranter. Därigenom förbises ofta offrens speciella behov och de behandlas istället som brottslingar. Algeriet arbetar genom Afrikanska unionen (AU) och med vissa sydliga EU-länder och Maghreblanderna (Algeriet, Marocko, Mauretanien, Libyen och Tunisien) för att gemensamt hantera flyktingfrågan.

Algeriet respekterar asylrätten när väl asylstatus har konstaterats. .

19. Funktionshindrades rättigheter

I mars 2007 undertecknade Algeriet FN:s konvention om personer med funktionshinder. Samtidigt undertecknades också det tillhörande fakultativa protokoll. Dokumenten har ännu inte ratificerats. De funktionshindrades intressen är väl omhändertagna i sociallagstiftningen bland annat genom fri läkarvård, och funktionshindrade är synliga i samhället. Det är snarast de ekonomiska realiteterna och brister i infrastrukturen som begränsar de funktionshindrades möjligheter. Samtidigt diskrimineras funktionshindrade

socialt, särskilt vad gäller tillgång till arbete och utbildning. Statliga företag ignorerar i regel den lag från 2002 som innebär att en procent av arbetstillfällena ska reserveras åt funktionshindrade. Enligt federationen för funktionshindrades föreningar (FAHM) finns det för närvarande tre miljoner människor med funktionshinder i Algeriet.

ÖVRIGT

20. Frivilligorganisationers arbete för mänskliga rättigheter

I Algeriet finns flera organisationer som arbetar med de mänskliga rättigheterna, däribland kvinnors och barnets rättigheter. Den 3 ovan nämnda nationella kommissionen, CNCPPDH, som etablerades år 2001, har 45 medlemmar varav 13 är kvinnor. Cirka hälften representerar det civila samhället och frivilligorganisationer. Kommissionen, som inrättades av presidenten, presenterar rapporter om de mänskliga rättigheterna i landet men rapporterna är inte offentliga. Dialogen mellan frivilligorganisationer och statliga myndigheter anses vara ojämn och genomslaget i den allmänna debatten är också förhållandevis litet. Situationen för inhemska människorättsorganisationer är komplicerad. En frivilligorganisation måste i teorin få licens av regeringen för att kunna verka. De mest framträdande nationella människorättsorganisationerna LADH (Ligue Algérienne des Droits de l'Homme) och LADDH (Ligue Algérienne de Défense des Droits de l'Homme) tillåts i stort sett röra sig fritt i landet. Även dessa organisationers arbete begränsas i viss mån. LADDH förvägrades under året tillträde till militärfängelser och arresteringscenter och organisationerna tilläts inte heller träffa regeringsrepresentanter i forskningssyfte. Nationella människorättsorganisationer rapporterar också om att de utsätts för bevakning och telefonavlyssning från myndigheternas sida, samt att de ibland har svårt att få tillgång till möteslokaler. De hindras också från att anordna konferenser (se avsnitt 8). De nationella rörelserna har en viss kommunikation med internationella organisationer som till exempel Nätverket för mänskliga rättigheter i Europa/Medelhavsregionen. Det är emellertid förbjudet för nationella oberoende organisationer att ta emot finansiellt stöd från utlandet om det inte finns ett bilateralt avtal mellan Algeriet och det land som vill ge stöd.

21. Internationella och svenska insatser på området mänskliga rättigheter

Olika internationella organisationer för mänskliga rättigheter har på senare år tidvis haft möjlighet att besöka landet (se även under punkt 8 ovan). Exempel på sådana är Internationella rödakorskommittén (ICRC), Human Rights Watch (HRW) och Amnesty International (AI). Inställningen har ofta varit avvisande

och de senaste åren har HRW och AI helt vägrats tillträde till landet. Undantaget här är ICRC, som numera har representation i Algeriet. Ett annat problem är kraftiga fördröjningar vad gäller visumansökningar vilket gör att det blir svårt för internationella människorättsorganisationer att planera aktiviteter i Algeriet. Samarbetssvårigheter av det här slaget påtalas också av FN:s kommitté för mänskliga rättigheter.

Olika FN-organ, bland andra FN:s barnfond (UNICEF) och FN:s flyktingkommissariat (UNHCR) liksom EU arbetar till stöd för mänskliga rättigheter med den algeriska staten och i samarbete med nationella frivilligorganisationer.

Sveriges samarbete med Algeriet på området för mänskliga rättigheter sker idag huvudsakligen inom ramen för EU-bistånd. Sverige ger även visst stöd till oberoende människorättsorganisationer via Sveriges regionala utvecklingssamarbete med Nordafrika och Mellanösternregionen. Sverige har bekostat en särskild utbildningsinsats för att stärka rättssystemet i Algeriet.